

O
T
O
Č

T

M

1412

1419

červen - č. 17-

OTROKOVICKÝ
ODDÍLOVÝ
ČASOPIS

15

Děkanátní setkání mládeže

Dne 19. března jsme se sešly na nádraží v Otrokovicích a nasedly na trolejbus směr Jižní svahy. Cestou tam jsme se bavily o všem možném, debatovaly a filozfovaly nad neřešitelnými otázkami... Po příjezdu jsme se nahlásily, sedly do lavice v kostele a čekaly na mši. Jako doprovod nám po celý den skvěle hrála skupina Adorare.

Po mši jsme si poslechly krásné svědectví, které nám o svém životě řekla asi devatenáctiletá Dáška a pak měl „přednášku“ – spíše povídání

otec Libor Všetula – o milosrdenství. Podělíme se s vámi o pár bodů z jeho slov:

Každý vnímá boží blízkost jinak

Nečekejme na velké věci, Bůh nám své milosrdenství ukazuje každodenně – v malých věcech

Ježíš je spojnice – budme s ním opravdoví přátelé

Konej – vstaň a jdi! – tak jako se odhodlal marnotratný syn. Stačí i drobnost, ale vytrvej v ní, rozhodni se, dodrž to a stane se z toho návyk

Půlhodinka hrozně rychle utekla, neboť otec má dar mluvit tak, že všechny zaujme... No a už bylo poledne, tedy čas oběda. Hlad jsme zahnalý výborným gulášem. Po obědě byla prezentace o celosvětovém setkání, která

měla nalákat ty, kteří ještě nebyli přihlášení, a pak ještě společná fotka.

Potom následovaly přednášky. My si vybraly téma o vztazích, manželství... Přemístily jsme se spolu s dalšími dolů do klubovny a po chvilce za námi přišel velice sympatický manželský pár a vyprávěli nám spoustu věcí, obohatili nás o užitečné zkušenosti a namotivovali nás.

Na závěr byla křížová cesta doplněná živými obrazy a pak už jsme vyrazily zpět.

Byl to krásně prožitý den! Sice v malém počtu z Otrokovic, ale i tak.

Snad příště nás pojede více!

Evča & Páťa & Pája

obsah

Děkanátka	str.2
Předtáborovka	str.3
Žraločí víkendovka	str.4
Velikonoce	str.5
Turistické závody	str.6

Žabičky v Hradišti	str.8
Vyhodnocení Žabiček	str.9
Ministranský den	str.9
Sluníčka	str.10
Uklízíme Česko	str.11
Společný výlet do Olmiku	str.12
Žraloci, Myšky a Lišky	str.13
Školení vedoucích	str.14
Žraloci v Praze	str.15
Výsadek	str.16

Předtáborovka

Vyrazili jsme 10. června. Nejdříve jsme jeli vlakem a následně autobusem. Ubytování na faře proběhlo bez problémů. Potom jsme měli za úkol něco sehrát na téma: představa letošního tábora. Naše skupinka vymyslela scénku, že jsem usnula na latroši a všichni mě hledali. Pak jsme se pobavili při hraní her. Po večeři, písničky a modlitbě se šlo spát.

Sobotní snídaně byla skvělá, měli jsme buchtu a koláče od našich maminek. Vedoucí

počinek a oběd v přírodě. Když jsme se vraceli, museli jsme se všichni dostat přes závoru a nikdo se jí nesměl dotknout, takže to bylo hodně těžké, ale nakonec se nám to podařilo. Ještě jsme se celá skupinka museli poschovávat u cesty tak, aby nás vedoucí neviděli, tuto hru jsme vyhráli. Vůbec nikdo neviděl žádného člena naší skupinky.

Po návratu už byli všichni zmožení. Chvilka odpočinku a pak další super hra, večere a hajdy do spacáku. Nedělní

nám vymysleli další zábavné hry a pak jsme šli na velikou túru. Lesem jsme došli až k rybníku, a konečně byl od-

ráno začalo mší svatou, kde mě čekalo velké překvapení, byl tam i strejda Jarda z naší farnosti. Společně jsme se

vyfotili, napapali a začali balit a uklízet. Dokonce jsme si stihli zahrát ještě pár her a pak už následovala cesta domů. Všechno se vydařilo. Moc jsem si to užila.

Ludmila Blahušová

Cílem předtáborovky krom hezky stráveného víkendu plného her bylo odhalení tématu letošního tábora. Děti po skupinkách celý víkend sbíraly body, za které si mohly kupovat různé indicie napomáhající k odhalení táborovky. Při pátečních scénkách padaly návrhy jako: barbíny či šmoulové... Možná se necháme inspirovat do budoucna, nicméně letos se děti

mohou těšit na STAROVĚKÉ ŘECKO. Více info pro táborníky naleznete na webových stránkách.

Kongres dopravních firem

V pátek 11. března jsme se vydali na klučičí víkendovku do Vsetínských vrchů. Sešli jsme se ve 14:30 v Otrokovicích na vlakovém nádraží. Moc jsme se těšili, až konečně vyjedeme. Jakmile přijel vlak, my všichni jsme se do něho nahrnuli, ale jeli jsme jen chvíli. Vysedli jsme ve Zlíně a dál pokračovali autobusem přímo do Vsetína a cestou jsme si povídali. Konečně jsme dorazili. První vysedaly naše batohy (vedoucí nám je totiž z autobusu házeli jako řetěz), a pak až my. Každý si našel ten svůj bágl, hodil ho na záda a pokračovali jsme do cíle, hodně do kopce. Šli jsme stále po cestě... **a šli a šli a šli**, až jsme zjistili, že někde pod námi jsme měli odbočit na cestičku do lesa. Tak jsme ji našli a pak jsme po ní **šli a šli a šli**. Začínala být tma, tak jsme přidali do kroku. Došli jsme na maličkou louku. Martin se běžel podívat na kopec, uviděl tam ohradu bez zvířat s drátem, takže jsme ten drát podlezli, ocitli se na velké louce, a z ní už byly vidět dvě chaty. **Smůla** byla, že ani jedna nebyla ta naše.

Potom jsme **šli a šli a šli** podle

mapy v mobilu, chvíli do kopce, a najednou jsme z rozcestí spatřili naši chatu! Dorazili jsme k ní, ale nemohli jsme najít klíč. Zavolali proto majiteli o radu a Denis klíč našel.

Konečně se nám tedy podařilo chatu otevřít. Jelikož tam nebyla elektřina, museli jsme vybalovat s čelovkami, my kluci jsme spali na půdě a vedoucí dole u pece. Večer jsme zpívali, dali si večeři a pak už spát. Ráno jsme se pomodlili, dali si k snídani buchtu s čajem, a protože tam nebyla voda, museli jsme se umýt u studny. Po snídani jsme hráli hru na týmy se špejlemi, byla skvělá! Pak šli na brigádu - pálit haluze. Dělalí jsme obrovské věže z haluzí, které jsme potom zapálili. Následoval oběd, měli jsme výborný guláš. Nádobí jsme umývali ve vodě ze studny. Po obědě jsme založi-

li další ohně. Byly obrovské, pořad jsme přihazovali. Při pálení jsme hráli i hry. Pak jsme ve tmě začali chodit pro vodu na uhašení ohně. Jeden z vedoucích rozdělal oheň u chaty na táborák, kde jsme si opekli rohlíky, chleby, salámy a špekáčky a zmožení jsme šli spát.

Vyspali jsme se docela dobře. Ráno jsme vstali, posnídali, měli jsme opět buchtu s čajem, do oběda jsme hráli hoňku a vedoucí nám uvařili bramborovou kaši se špekáčkem. Mňam! Pak jsme se rychle začali balit a uklízet chatu, abychom stihli autobus. Honem jsme vyrazili na cestu, abychom tam byly rychleji, vzali jsme to jinou cestou než v pátek. Běželi jsme z kopce, **šli a zase běželi a zase šli**, abychom stihli autobus. Autobusem jsme jeli

jen chvíli, potom jsme čekali 30 minut na další autobus, a tak jsme posvačili. Konečně přijel. S radostí jsme do autobusu **plného lidí** nasedli a jeli do Zlína. Ve Zlíně jsme se rozloučili pokřikem. Domů jsme odjížděli velmi unavení.

Adam Kunorza

VELIKONOCE u ministrantů a holek

Ve čtvrtek a v pátek jsme měli nácviky na velikonoční triduum, které se od ostatních bohoslužeb liší. Naši vedoucí a pan farář nám rozdělili funkce. Někdy je to ministrování těžká věc - vydržet stát, nevtět se, nezlobit. Musíme se naučit nějaké nové věci, po roce si je připomenout, aby vše proběhlo, jak má - třeba zvonit ve správný čas a vědět kolikrát, kdy bude kadidlo, čtení přímlov... Také známe hodně slov, která jiní kluci neznají, například patena, lavabo, ambon, korporál. Někdy mši nacvičujeme i několikrát po sobě.

Poslední nácvik byl pro odvážné na bílou sobotu už v 8 hodin ráno. Vešli jsme do sakristie, pomodlili se, Honza Žalčík nám rozdělil

úkoly a řekli jsme si, jak by měla večerní vigilie vypadat, navíc měl být i křest. Všechno jsme si vyzkoušeli a potom už jenom vedoucí a pan farář čekají, jak vše s Boží pomocí zvládneme.

Po skončení nácviku jsme za odměnu vyrazili na pletení tatarů. Někteří přijeli na kole, ale většina kluků se vydala pěšky. Dorazili jsme na místo, vzali nože a hurá na vrbové proutí. Vedoucí nám pomáhali a vysvětlovali, jak plést. Nakonec ještě pár foteček, polední modlitba a hurá domů na oběd.

Tak to jsme my ministranti - přísluhující.

Patrik Matula

Na Bílou sobotu jsme se s holkami sešly před devátou hodinou u kostela a pak se šly společně pomodlit k Božímu hrobu – zazpívat písničky, zamyslet se nad příběhem o tom, že nemusí být všechno tak, jak to na první pohled vypadá, a odevzdat své díky a prosby.

Děkuji VÁM, co jste přišly, za vytvoření krásného společenství. A chtěla bych poděkovat všem rodičům za to, že jste své děti vedli a stále vedete k víře, že máme to obrovské štěstí, že známe Ježíše!

Pája

Frýdek Místek

V pátek odpoledne jsme se sešli s holkami a kluky, co postoupili ze závodů v Napajedlích na nádraží. Odtud jsme vlakem odjeli na naše první společné závody do Frýdku-Místku.

Cesta ubíhala docela rychle, párkrát jsme přestoupili a cesta byla u konce. Ve Frýdku-Místku nás přivítal pěkný deštěk a my jsme museli najít školu, ve které se mělo přespat. Tam nám řekli, že se spí v místní sokolovně, kde již byla děcka z jiných týmů. Vedoucí dostali od pořadatelů startovní čísla, kartičky a soupisku, kdo kdy poběží. Našli jsme si společné místo, kde budeme všichni spát. Hlavně jsme se museli usušit, převléct z mokrých věcí a honem večere z vlastních zásob. Pak nastal čas na přípravu, učení na samotný závod, zdokonalit vědomosti. Já s Adamem jsme si našli ještě chvilku, abychom se připojili k mládeži z jiných skupin a zakopali si s míčem. Nastala večerka a honem spát, ať jsme ráno ve formě.

Ráno jsme vstávali někteří i bez budíčku, raní hygiena, snídaně, oblečení do sportovního, rozdání startovních čísel. Pak rychle na nástup, kde pořadatelé říkali vše potřebné k závodu. Dali jsme slib, že budeme závodit fair play a přesun na startovní místo. Popřáli jsme si hodně štěstí a mohli jsme začít fandit a závodit. U stanoviště "hod na cíl" se nečekaně objevil náš vedoucí Karel (který nám neodpustil trestné minuty za špatný hod) a ještě za tuto funkci dostal svačinu. Protože bylo po

Turistické

dešti, tak místy na trati bylo bláto. Po doběhnutí naší poslední závodnice Haničky už jsme věděli výsledky Kačky, Marti a Sympaťáka. Vedoucí řekli, že půjdeme zpět na sokolovnu se umýt od bláta, převléknout a pro zkrácení čekání na výsledky probíhalo balení věcí domů. A bylo to tady - zbývající výsledky: máme místo na bedně, a to díky Martovi J., který vyhrál ve své kategorii. A my ostatní jsme se také mezi početnou skupinou závodníků neztratili. Dovezli jsme ještě 4., 6., 9. a 12. místo. Počkali jsme na vyhlášení nejlep-

ších závodníků a Marťovu zlatou medaili. Následovalo zakončení a rozchod. Honem na vlak s přestupem na ostravském hlavním nádraží.

Domů jsme přijeli všichni v pořádku. Na některé čekali na nádraží rodiče. Ještě závěrečný pokřik, rozloučení a hurá domů, kde jsme se podělili o zážitky.

Patrik Matula

závody

Suchdol nad Lužnicí

Dne 3. června jsme se sešli na vlakovém nádraží, protože jsme jeli na MČR (mistrovství České republiky). Jeli jsme do Suchdolu nad Lužnicí. Cesta byla sice dlouhá, ale utekla nám vcelku rychle. Jak jsme dojeli tak jsme rychle zabrali šatnu ve které jsme spali. Kdybychom nezabrali šatnu, tak bychom museli spát v tělocvičně a to se nám nechtělo, protože tam spali všichni. Chtěli jsme si jít zakopat na hřiště, ale z tama nás vyhnali. Potom jsme šli na jiné hřiště a tam nás pro změnu zamkli a tak jsme museli přelézat plot. Nevěděli jsme o žádném jiném hřišti, tak jsme si kopali před školou, ve které jsme spali. Potom jsme se šli najíst a spát.

A je tu ten den, kvůli kterému jsme přijeli. Ráno přijeli kluci Honza Čambala a Patrik Matula. Potom nám řekli různé informace k trati a tak dále. A hned potom jsme jeli na místo, kde se startovalo. Postupně jsme startovali a dobíhali. Všichni jsme měli natrénované DŘEVINY, KPČ, TT, UZLY, AZIMUTY... Jak všichni z našeho oddílu doběhli tak jsme šli do školy. Odpočinuli jsme si a postupně jsme se dozvěděli výsledky. Až došlo k závěru, že jsme skončili takto: Marťas Janeček 1., Honza Čambala 2., Kačka Kunorzová 3., Marťa Honzíkova 8., Tom Janeček 5., Sympl 8., a já 13. Potom byl ještě stíhací závod, kterého se zúčastnili: Marťas, Sympl a Tom. Potom jsme šli na vyhlášení. Naši tři medailisti byli obdarováni medailemi a dalšími věcmi. Po vyhlášení odjeli kluci Honza a Patrik. Potom jsme já s Marťasem zůstali ve škole a ostatní se šli podívat na staré tábořiště, kde našli z tábora Holubinky houby, které se měly na táboře

hledat. Až si to tam prohlídli, zavolali nám, že máme přijít do hospody a zapijeme tam kofolou všechny, co se umístili. Jak jsme všechny zapili šli jsme zpět do školy. Tam jsme si udělali špagety. A najezení jsme šli spát.

Ráno jsme se probudili a začali jsme si balit. Jak jsme byli všichni sbalení tak jsme šli na

vlakové nádraží. Z tama jsme jeli do Prahy. V Praze jsme šli na mši. V kostele jsme byli skoro sami. Dozvěděli jsme se, že varhany které v kostele byly, tak na ně hrál Antonín Dvořák. A ten kostel ve kterém skoro nikdo nebyl měl tolik zajímavostí že to snad ani nebylo možné. Potom jsme šli zase na nádraží a z tama jsme už jeli domů. Turistáky jsem si užila a doufám, že nás příště pojede víc.

Danča Rafajová

Na mezinárodní mistrovství v turistickém závodě postoupili: Marťas a Tom Janečkovi, Honza Čambala, Kačka Kunorzová, Marťa Honzíkova a Peťa Blahuš. Mezinárodka se budou konat v září. 6 postupujících je zatím nejvyšší počet, kterého jsme dosáhli. Doufáme, že další rok rekord překonáme :-)

Kouzelné žabičky v Uherském Hradišti

V pátek 11. 3. 2016 jsme se jmenovitě tyto Žáby: Majda, Anička A., Danča, Natka H., Bětka Č., Liduška, Verča H., Štěpka, Hanička Š., Barča, mé ctěné já, a naše čtyři milované vedoucí Evča L., Áďa, Marťa a Kačka seskákaly na nástupišti 9a $\frac{3}{4}$ (na nádraží v Otrokovicích) a odtud jsme se jakýmsi zvláštním kouzlem přenesly bohužel až za Kunoovice, kde jsme měly původně vysedat. Když jsme přišly na supr místo, turistickou základnu v Uherském Hradišti, zahrály jsme pár her, které všechny žabí čarodějnice bavily a vyluštily jsme si tři cíle výletu, na který jsme v sobotu šly. Byly to: Velehrad, Modrá a KovoZOO. Ale na co ty plavky? Na papír, na který jsme psaly různé drby a podobně, jsme všechny psaly, jak moc se těšíme do aquaparku... A pak jsme šly hajat. Samozřejmě kromě Danči, Natky a mne, kecaly jsme, no.... Nakonec nás o půlnoci vytáhly Marťa a Kuna ven. Troška kliků, dřepů a různých cviků nám vůbec neškodila.

Ráno jsme kupodivu nebyly ospalé a s chutí jsme vyrazily

na Velehrad. Po cestě jsme hrály pár her: Kohoutek kokrhá, podpisy, Ano/ne, Bobra a Bez hacku a carek. – byla to paráda!!! Na Velehradě jsme šly do toho obřího kostela (ten náš na něj nemá) a potom jsme venku poobědvaly

a udělaly společné foto. Dále jsme šly do Živé vody v Modré. Byly jsme ve vodě, v hloubce kolem třech metrů a vůbec jsme se nenamočily! Plavaly kolem nás malé ale i velké ryby... (no prostě skvě-

lé). Teď už jen KovoZOO a honem s našimi nevoňavými nožkami na základnu. V KovoZOO bylo spousta kovových zvířátek, což byla výhoda především pro mne a Kunu, tedy pro nás fotografky – dobře se fotily. :-)

Na tento výlet budu ještě hoodně dlouho vzpomínat – samozřejmě, že v dobrém. Když jsme byly na již zmiňované základně, dostal se nám do pokoje papír, na kterém bylo napsané, že máme udělat scénku, která se nám výborně povedla i přes malé hádky. :-) Nechyběla ani stezka odvahy. Na jednom „stanovišti“ to příšerně zapáchalo. Jak už možná tušíte, Kuna šlápla do bobku, ale nebyla jediná (mně se to také podařilo) a od té doby nemáme rádi paní Norisovou. Tuto noc jsme už opravdu nekecaly.

V den odjezdu jsme konečně předvedly své plavecké schopnosti a šly se koupat a dovádět do aquaparku. Tomu říkám zábava! Když jsme se vrátily na základnu, tak jsme se ještě já a Verča H. zaplácaly od jogurtu a pak už jsme (BOHUŽEL) jely domů.

Děkuji všem vedoucím Žabek za super zajištěnou zábavu a podobně, Harry Potter by na vás byl pyšný.

Janotka (Anička Janotová)

Letošní žabí výhodnocení jsme si celoročka se týkala užily v Lanáčku. Nako-kouzelnického světa a hlavně slavného hrdiny Harryho Pottera. Holky byly na začátku rozřa-zeny Moudrým kloboukem do dvou družstev, ve kterých po zbytek roku soutěžily. Mimo obyčejné hry si také zahrály typický kouzelnický sport - Famfrpál, nebo se vypravily hledat Dobbyho ztracenou ponožku. Zakončení a

Žabičky

Moje nejmenší dcerka vyžadovala, abych jí četl každý večer před spaním pohádku. Jednou mě napadlo, že nakoupím řadu audiokazet s nahranými pohádkami. Malá se naučila obsluhovat přehrávač a několik dní všechno dobře fungovalo. Až mi jednoho dne opět strčila do ruky pohádkovou knížku. „Ale holčičko moje,“ řekl jsem, „přece si umíš pohádku pustit sama.“ „Ano, ale nemůžu se ti u toho posadit na klín,“ odpověděla.

Důležití jsou lidé, ne věci.

- upraveno z knihy *POHLAZENÍ pro duši* od Bruna Ferrera

Ministranský den v Olomouci

V sobotu 14. května se skupinka našich menších ministrantů vydala do Olomouce, aby zde prožila ministrantský den. Tuto akci pro nás připravili zdejší bohoslovci a nesla se v duchu hesla „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Sešlo se nás celkem osm, hlavně z řad Tygříků – Mára, Ondra, Vojta Fusek, Kamča, Vojta Čambala, Jirka a můj pomocník Paja.

Na olomouckém nádraží jsme se potkali s otcem Kájou, kterého si někteří z nás pamatují z turnaje ve florbalu. Otec nás všechny vítal svým vřelým úsměvem. Když jsme dorazili do kněžského semináře, bylo tu už plno, vždyť této akce se letos účastnilo 680 ministran-

tů z celé naší arcidiecéze. Tady si nás rozdělili do menších skupinek podle věku a vydali jsme se vstříc dalšímu programu. Jeho součástí byla i mše svatá, kterou pro nás sloužil otec biskup Hrdlička, který nám během své promluvy vyřídil pozdrav otce arcibiskupa a povzbudil nás do naší služby u oltáře. Po návratu do budovy kněžského semináře jsme se ve svých skupinkách vydali získávat body ve velké hře, při které jsme si lámali hlavičky při luštění různých šifer, doplňovaček a plnění různých úkolů, ze kterých jsme se vždy dozvěděli něco ze života Pána Ježíše. Taky jsme si dali dobrý oběd, který tu pro nás připravili. Následovalo vyhodnoce-

ní, před kterým nám ještě zahráli páni bohoslovci známé hitovky na kytary.

Po skončení programu a vyhlášení výsledků jsme vyrazili na náměstí, kde jsme si prohlédli místní kašny a taky krásný orloj. Osvěžili jsme se dobrou zmrzlinou a na věži kostela sv. Mořice jsme spočítali všechny schody a pokochali se krásným výhledem do okolí.

Domů jsme dorazili spokojeni a plní krásných zážitků. Mára s Kamčou ještě pelášili do kostela, aby stihli májovou, za což mají můj obdiv. Díky i všem ostatním, co jeli, bylo to s vámi super!

Žán

Slunečná víkendovka

V pátek 8. dubna jsme se vydaly na cestu do Zábřehu, abychom tam společně strávily celý víkend. Jako první se na nádraží objevila Terka Večeřová a postupně se nás sešla pořádná banda holek - 12.

Když jsme dorazily na místo, kde jsme byly ubytované, rovnou jsme zakotvily ve společenské místnosti. Pak už začala prohlídka našeho pokoje. Každý si našel své místočko na spaní. :-) A než jsme se nadály, byl večer. Naše vedoucí nám připravily výbornou večeři, Natka zajistila modlitbu a po večeři jsme měly volný program – mohly jsme hrát libovolné deskové hry nebo si jen povídat... taky jsme společnými silami složily básně!

Ráno se nám moc nechtělo vstávat, ale když Léry pronesla „Helča je dole!“, tak už byl každý čilý! :-D Společná modlitba a daly jsme se do snídane. Pak samozřejmě Helča začala se svou poradnou: jak na kluky! :-D Po snídani jsme se vydaly na výlet do Šumperku a protože nebylo zrovna příjemné počasí, ozbrojily jsme se deštníky. Prošli jsme město křížem krážem, sem a tam, udělaly nějaké to selfičko... Potom jsme si zahrály spoustu her, přestože bylo špatné počasí. Závěrečná hra v Šumperku spočívala v tom, že se skupinky rozmístily po městě, tak nějak stejně vzdáleně od nádraží, a měly se k němu co nejdřív dostat. Potom jsme jely zpátky na ubytování, povečeřely, zahrály si hry a rapové scénky a na závěr večera si vedoucí připravily speciální program a to ten, že jsme si vzaly papír se svým jménem, nalepily na záda a komukoliv tam něco napsaly, co jsme měly zrovna na srdci, aby si kdykoliv mohl „dobít baterky“ – po přečtení vzkazů. Některým i slzy tekly, uvědomily si, jak jsou výjimečné, a taky že

mají skvělé kamarádky. Potom jsme se pomodlily, a kdo byl unavený, mohl jít spát, jinak byla ještě chvíli volná zábava a nejdéle byli vzhůru opět ti samí lidé - Léry, Evča, Natka, Terka.

V neděli jsme šly na mši svatou, chvíli sledovaly Jolandu a poté jeli domů. Na nádraží už čekaly známé tváře, které jsme přivítaly vřelými objetími a postupně jsme opouštěly nádraží se vzpomínkami na úžasnou víkendovku!

Natka & Evča

aneb celoročka
SLUNÍČEK

Jak dopadly DOBYVATELKY?

Jak už víte z předchozích čísel, Sluníčka se v letošním roce snažila dobýt co největší území. A jak to dopadlo? Na prvním místě se umístila skupinka Spongebobové bez kalhot (Kačka, Páťa, Lucka), na druhém místě Zákeřné mrkve (Terka, Anička, Kikča, Natka) a na třetím místě Tučňáci z Madagaskaru (Kyka, Evča, Bětka, Verča).

V sobotu 18. 6. jsme se vydaly na poslední

akcičku, a to Dobyvatelský jednotlivců v pořadí: Evča, boj. Jely jsme do Zlína na laser Anička, Lucka, Natka, Verča, game a pořádně jsme si to Kyka, Páťa, Terka, Kikča a Bět-užily! Proběhlo i vyhodnocení ka.

Vysportované a vyhládlé jsme se přemístily na něco dobrého – pizza, palačinky, wafle... kdo co chtěl. Bohužel nás čekalo i loučení s již desetiletým Sluníčkem Hankou. Takže Hani, ještě jednou děkujeme za trpělivost s námi, a za všech-

no co jsi pro nás udělala... byla jsi úplně úžasná vedoucí!!!

Sluníčka

Uklidme svět Uklidme Česko

Oblečení, petky, elektronika, sklo a hromady obalů od jídla. To vše nám prošlo rukama, to vše se válí všude kolem nás...

Již druhým rokem se naše oddíly zapojily do projektu „Uklidme svět“. My jsme si k tomu přidali malý dodatek „Uklidme Otrokovice“. Celá akce spočívá ve sběru odpadu na vytipovaných místech v našem okolí, na což nám organizátoři poskytli potřebnou materiální podporu jako rukavice a pytle. Letos jsme

vyrazili vstříc odpadkům v počtu 13 dobrovolníků. Sice nám sociální sítě slibovaly až 40 lidí a počasí nám také přálo, avšak ne každý asi nakonec dokázal posunout své morální hranice, nasadit rukavice a pustit se do toho s námi.

V loňském roce jsme naplnili bezmála 33 pytlů, tento počet se nám letos o více než 15 pytlů podařilo překonat. Uklízeli jsme na mnoha místech v Otrokovicích např. okolo moravní lávky, benzínky na Baťově, u jezírek, na autobusovém nádraží na Baťově, a dokonce i u dálničního sjezdu na Zlín, kde často stávají řidiči nákladáků a zanechávají po sobě všelicos. Dále třeba prostor za podchodem na vlakovém nádraží, kde podél chodníků není ani jeden odpadkový koš a lidé ve velkém množství odpad odhazují do trávy...

Nejeden z nás se během akce zamýšlel nad otázkou „proč?“ - Proč lidé odhazují věci na zem a ne do odpadkových košů a popelnic? Nejvíce smutné je vidět námi uklizené místo o pár dní později, na němž už se opět hromadí další odpad. Nám jako turistům není odhazování odpadků blízké a vedeme k tomu i děti, které náš turosták navštěvují. I Vy bez váhání odpadky odhodíte na zem? Nebo Vám vadí hromady odpadků kolem nás, ať už ve městě, či v přírodě?

Denis Bilík

Společný výlet do OLOMOUCE

V neděli ráno 17. dubna se tým statečných fiftýnů (starších kluků = 15up) vydal z Otrokovic do Olomouce na kole. Zbytek výletníků jel vlakem a já jsem s rodiči nakonec jel autem. Jakmile jsme dorazili na parkoviště, hned jsme šli k bazilice za ostatními. Zahráli jsme si chvíli hru, a poté byla mše. Fiftýni přijeli těsně na začátek. V bazilice byla docela pěkná zima, to jsme poznali i na klucích, když za námi přisedli do lavic, protože dojeli uřícení a začalo se z nich kouřit tak, že nebylo vidět na oltář.

Po skončení mše nám kluci popisovali jejich zážitky z cesty. Pak jsme si udělali společné foto a čekalo nás luštění hádanek a rozchod na oběd. Někdo měl vlastní zásoby, jiní využili místní restaurace. Po obědě naše cesta pokračovala do slíbeného Zoo, kam se těšili snad všichni z nás. Fiftýni se rozhodli, že s námi do Zoo nepůjdou, ale radši pojedou domů. Cestou ještě navštívili olomouckou baziliku sv. Václava, kde prošli svatou bránou.

My ostatní jsme dorazili na místo, vedoucí koupili lístky a hurá na zvířátka. První, na co jsme se dívali, byli draví ptáci, pak následoval pavilon opic - zaujal nás hlavně neúnavný

gibbon. Také jsme viděli surikaty, žirafy, zebry, bílé vlky, gepardy a další zvířata. Většina z nás zvládla i výstup na vyhlídkovou věž, z níž jsme viděli areál Zoo a celou Olomouc. Protože čas rychle plynul, ještě jsme honem zaběhli do obchodu se suvenýry a na zmrzlinu. Následovalo rozloučení a poděkování vedoucím. My jsme šli k autu a drhá část výletníků šla na autobus, který je dovezl na vlakové nádraží a odtud už je rychlík dovezl zas až do Otrokovic. Všichni jsme přijeli v pořádku domů, i stateční fiftýni na kolech - patří jim můj obdiv.

Byl to pěkný výlet!!!!

Patrik Matula

I my starší kluci 15 let jsme se připojili ke společnému výletu, ale tak nějak po našem. Vlak je pro máčky, my jsme tvrdí hoši — vyrazili jsme na kole. Vyjeli jsme v neděli hned z rána, abychom stihli společnou mši svatou na svatém kopečku. Stihli jsme ji

opravdu jen tak tak, ba někteří dokonce potupně došli později. Ono zhruba 70 km na sedle není žádná sranda.

Po mši jsme společně s ostatními strávili pár minut při hře a poté jsme razili **KONEČNĚ** na oběd. Kdo vybírá, ten přebere... 1. restaurace se nám nezamlouvala, další byla zavřená, tak jsme nakonec museli až do Olomouce. Zadky trpěly, bříška taky. Zapadly jsme do sklepní kopky, kde nás přivítalo hororové prostředí a ještě horší výzdoba. Jídlo no... Kam se hrabe kvali-

ta, když ji můžete nahradit kvantitou. Ale i tak naše „těřichy“ byly plné. Hlavní cíl naší výpravy byl projití tzv. SVATÉ BRÁNY (viz internet či Farní Občasník). Ty jsou letos výjimečně otevřeny, což by byla škoda nevyužít.

Pak už nás čekala jen cesta domů. Vlak či kolo? To je to oč tu běží. „Vlak? Ne kolo!“ zaznělo z chřtánu nejmladšího. „Hoši aspoň tu stovku (100 km) dejme,“ pokračoval. Bránili jsme se, leč on byl silnější. Usedli jsme na naše bicykly a usadili značně zna-

vené a opotřebené hýždě na sedla. Byl to teror. Spasení nás čekalo až v Kroměříži — zmrzlina. Móóc zmrzliny.

Většina z nás jela už jen na úsporný režim to znamená, že nám vše už bylo jedno, nohy šlapaly pouze ze setrvačnosti. Sic zmrzka lehce

dodala energii, ale mozol na zadku nevyhlédla. Jeli jsme dál. Horší to být už nemohlo.

Ale mohlo... Začalo pršet. Naštěstí nám to už bylo opravdu jedno... Celkem jsme ujeli cca 140 km. Výlet to byl náročný, ale stálo to za to. Otrokovice - Olomouc a Olomouc - Otrokovice jsme úspěšně zdolali! 7 hodin na kole...

Denda a SympI

Žraloci

Bodové ohodnocení za celý rok

JMÉNO / CELOROČKA / DOCHÁZKA / CELKEM

1. Lexa	1	2	3
2. Marťas J.	2	1	3
3. Kamča	3	4	7
4. Tom	7	2	9
5. Honza Č.	5	5	10
6. Mára	8	3	11
7. Marťas P.	4	8	12
8. Paťa	10	3	13
9. Honza T.	6	7	13
10. Jožka	9	6	15
11. Kuba	12	4	16
12. Matěj	11	9	20
13. Honta S.	13	10	23
14. Turbo	14	11	25

Lišky

V letošním roce se jednou měsíčně, většinou v sobotu, začaly scházet starší holky (od 15ti let a výš). Na schůzkách byly na program jak hry, tak i probírání vážnějších témat. Poslední schůzka byla však volnější, kdy jsme jen povykládaly a ugrilovaly si něco dobrého k jídlu. Víkendovku ani výlet jsme letos bohužel nezvládly, nicméně doufáme, že v příštím roce tento nedostatek napravíme.

Vaše Lišky

Myšky

V letošním roce se Myšky pustily do sbírání nálepek šmoulích hrdinů. Za obdržených 5 bodů, ať už v soutěži či za přinášení darů na mši svatě, dostaly jednu nálepku, kterou si holky nalepily do své tabulky. Pořadí se během roku velmi často měnilo a až do poslední chvíle nebylo jasné, kdo obsadí jaké místo. Proto unikla některým lepší místa jen o nepatrný počet bodů. Nejlepším sběratelem byla nakonec **Anežka Norková**, která získala 15 nálepek a pro získání té šestnácté jí chyběl jediný bod. Druhé místo obsadila **Pavlinka Šibravová**, která získala také 15 obrázků, nicméně do toho dalšího jí chyběly dva body. Třetí místo obsadila **Oldřiška Norková**, které se podařilo sesbírat 14 nálepek. Bramborovou pozici obsadila Natálka Tobiášová se 13 nálepkami a třemi body k dobru. Stejný počet nálepek získala Nikolka Čapková, která však měla pouze dva body k dobru. Na dalších místech se umístila Adélka Baťková s 12 obrázky, Terežka Vaclová s 10 nálepkami a Hanička Miklová s 9 nálepkami. Nicméně na každou čekala nějaká ta cena za odměnu. Holčkám moc gratuluje-me.

Vedoucí Myšek

Zákony jsou vopruz

Nicméně je potřeba je znát a vědět co člověk musí a co nemůže. K takovým účelům slouží většinou různá školení, v mém případě školení hlavního vedoucího tábora pořádané Asociací TOM.

Školení probíhalo v Čechách v malebné vesničce Dědov, trvalo celý víkend a bylo nás zhruba 20. Školitel Standa nám představoval různé zákony hlavně z hlediska hygieny a různých nutných potvrzení. Probírali jsme i bezpečnost a vše jsme si popisovali v praxi, jakým způsobem to převézt na náš táborový život. Společně jsme si zahráli spoustu nových a zábavných her a hlavně jsem měl tu čest poznat super nové lidičky. Každou volnou chvíli jsme

rozebírali naše oddíly, tábory a všelijaké příhody. Hraní karet a zpívání u kytary večer nechybělo.

Ke konci školení byl test slo-

zmínit naši kuchařku Molly, která nás neúprosně přecpávala všelijakými dobrotami (zmínil bych hlavně pudink).

Pro spoustu lidí slovo školení

žený ze 40 otázek, díky němuž jsme všichni v nadprůměrných výsledcích získali „OSVĚDČENÍ HLAVNÍHO VEDOUcíHO TÁBORÁ“. Nesmím ale zapomenout

vyvolává panickou hrůzu, ale já si užil báječnou víkendovou dovolenou s novými kamarády a hromadou nových znalostí.

Denis Bilík

Ve dnech 1. – 3. dubna jsme se ve složení já, Vojta Rafaja, Tom Janeček a Peťa Blahuš zúčastnili školení hlavních vedoucích táborů v Bedřichově. Vyjeli jsme v pátek odpoledne a do Bedřichova dorazili k večeru. Ubytovali jsme se na faře a kolem 20 hod. začal program. První jsme všichni představili sebe i naše oddíly. Dostali jsme takové příručky, kde je shrnuto úplně všechno, co by měl vedoucí vědět. Asi do 22 hod. probíhaly první přednášky a poté byl volný program. Chvíli jsme zpívali u kytary a pak se šlo spát.

V sobotu jsme pokračovali v přednáškách, před obědem jsme to proložili hrou, kde jsme se snažili zapamatovat si některé zákony. Na oběd byly výborné lívanečky. Po krátkém odpočinku následovaly opět přednášky a hra – tentokrát se týkala první pomoci. Vyzkoušeli jsme si ošetřit všechny typy zranění. Poté jsme opět usedli ke stolu a poslouchali – taky jsme se dozvěděli různé vychytávky co používají ostatní na táboře. Večer byl opět volný program.

V neděli jsme si zahráli poslední hru – měli

jsme seskládat program na celou víkendovku a bylo to různě bodované. Čekala nás poslední vlna přednášek, poté oběd a po obědě závěrečný test. Všichni jsme prošli. :-)

čili jsme se a vydali se domů plni informací, rad a zkušeností od ostatních.

Kačka Kunorzová

PRAHA – akce za odměnu pro nejlepší žraločí managery

V pátek 17. června se na otrokovickém nádraží sešlo šest nejlepších žraločích managerů. Jelo se do Prahy. Sraz byl v 9:50. Cesta trvala celkem dlouho, snad 3 hodiny s jedním přestupem v Olomouci, který se hodil k nákupu četných nezbytností a dobrot. Odtud už jsme zamířili rovnou do hlavního města České Republiky – Prahy.

A tady jsme ihned zahájili prohlídku města procházkou přes Staroměstské náměstí až na Karlův most, kde už nás čekali naši další vedoucí. Prohlídka pražských pamětihodností nás přivedla k cíli – útočiště nám ve svém bytě velkoryse poskytl Laďa Beran. Protože naše skupina nebyla stále kompletní, vyrazili jsme po krátkém odpočinku a večeri pro zbývající Žraloky. Večer už jsme opravdu rádi hopsli do spacáků a usnuli.

Druhý den, navzdory všem předpovědím počasí, jsme se vzbudili do překrásného rána. A tak jsme rychle posnídali, nabalili batohy vším potřebným na celodenní výlet a vyrazili na další cestu po Praze. Utajili jsme svou identitu VIP

managerů dopravních společností a jako běžní cestující ztratili jsme se v anonymním davu v metru a tramvaji, trochu jsme si zaběhali na autobus, až jsme nakonec došli do leteckého muzea. Bylo to tam super! Muzeum bylo plné

letadel z první a druhé světové války. Potom jsme se vrátili zpátky do bytu a dali si skvělý oběd.

Odpoledne nás veškerá únavu rychle opustila v Aquacentru Šutka. Tryskem jsme se

vrhli do příjemně vlažné vodičky. Hned jsme vyzkoušeli všechny skluzavky a tobogány, pohověli jsme si ve vířiv-

ce, prosvištěli divokou vodou a samozřejmě si dali také něco na zub v bufetu, který stál strategicky hned vedle bazénu. A než zapadlo sluníčko, stačili jsme se ještě i trošku opálit.

Třetí den jsme se probudili celkem brzy, a protože byla neděle, spěchali jsme do kostela. Po mši svaté jsme si odnesli uschovat batohy a krosny na nádraží a potom jsme se vydali k Vltavě, kde jsme nasedli na šlapací lodičky. Nejprve jsme se předháněli, kdo bude první v cíli a nakonec to skončilo velkou námořní bitvou. Protože všichni námořníci bitvu ve zdraví přežili, mohli jsme si včas vyzvednout své zavazadla a vyrazit na cestu směr Otrokovice. Někteří využili tříhodinové cesty a na chvíli si schrupli. Dojeli jsme asi v 17:45 na nádraží, kde už nás čekali rodiče. Jak je našim dobrým zvykem, rozloučili jsme se bojovým pokřikem a už mazali domů, abychom tam mohli vyprávět své zážitky.

Jožka Ambruz

Výsadek

Skupinka Ludkovice

1. stanoviště – po dvou hodinách luštění – to si dělají srandu, já jedu domů na hokej, já přišel chodit ne řešit nevyřešitelné!!!

2. stanoviště – mamka říká bacha hlídka, rychle do lesa, schovejte pásky (reflexní), doprčíc zvoní mi mobil – JÓÓ, NAŠI DALI GÓÓL!!!

3. stanoviště – hřbitov

4. stanoviště – Mrazík – bolí mě nohy, už tam budeme?

5. stanoviště – strýc: Trávníček se ztratil nebo jsme zabloudili... volejte Kačku. NEMÁME SIGNÁL. Jdeme na hlavní cestu a vzdáváme to!! NENÍ SIGNÁL. To dojdeme – bolí mě nohy.

Dojmy:

sobota 4.00 – už nikdy více

sobota 10.00 – jen ve dne a bez šifer

sobota večer – klidně přes noc, ale bez šifer

neděle ráno – s nápovědou do toho jdu

Kovic group as.

Došli jsme ke stánku se zmrzkou a tak jsme se zeptali, jestli nám paní dá zmrzlinu. Řekla, že jo. První dostal Kovic a pak Jarka, ale další zmrzlina paní spadla, protože byla už moc tekutá, a když ji dala do polevy, neudržela. Takhle jí spadly ještě další dvě a paní řekla, že si je můžeme vzít zadarmo nebo je vyhodí. Samozřejmě jsme je brali všechny. Kovic i tu spadenou zaplatil, ale na to Lexa neměl a na rebela ani korunu nedal! Prostě LEXA!! Smetany jsme se tak přejedli, že zmrzka byla pro mě třetí večere.

Vyšli jsme Žlutavák a nahoře byla skupina Ludkovice. Všichni jsme zhasli a Jura udělal páva, dokonce i opici. Ludkovice si mysleli, že je to hlídka, tak zhasli a utkali. Páva jsme potkali několikrát a dokonce ho potkala i Denisoova skupinka. J

Když jsme šli po silnici Lexa zničehonic zavolal AŮTÓ! Nenapadlo mě nic jiného, než skočit

do keřů. Tolik trnů jsem v zadku nikdy neměl.

Skupinka Evči L.

Hanička asi po 20 min. luštění první šifry: „Já jsem našla „fufinko“!“

První šifra – Sympl nás otravoval svým „krásným zpěvem“.

Po cestě na 2. stanoviště: „Přišel jsem, našel jsem, vyluštil jsem, odešel jsem.“

3. stanoviště: „Přišel jsem, našel jsem, nevy-luštil jsem, neodešel jsem.“

3. stanoviště: Marťa: „Jé, tady tohle jsou prsa a tohle prsa naopak!“

3. šifra: = Ó mega prsa nebo ó mega prsa naopak! (Marťa) – Marťa chce mít mega prsa.

3. šifra: Asi se naučíme mandarínsky, už umím první slovo – PUHGN.

3. šifra: Spi sladce Kuno!!! :D

Cesta na jakési stanoviště byla hrozná. Pronásledovalo nás otravné auto s blikáčkou (Evča) a my jsme zahučely do kopřiv, všechny jsme

nějak poznamenány, jeli kolem nás 3x. BEST VÝSADEK!!!

Skupinka Lídy a Janči

Začaly jsme v suterénu. Dlouhou chvíli jsme to nemohly vyluštit, ale Jana s Liduškou na to skoro přišly. Už to máme skoro vyluštěné!!! à už jsme to vyluštily. Já, Liduška ml. jsem našla zlatou minci a dala jsem ji Peťovi, ten nás pustil z vězení. Jana našla druhou šifru. Já jsem řekla „plís“ je prosím, když jsme skoro přišly na řešení druhé šifry. U třetí jsme se totálně zasekly, bylo to fakt divné, co? Já se pochopitelně nudím, proto se dívám na srandovní chrousty. Petr nás dost naštvál. Tahle šifra je dost zapeklitá. Liduška s Jančou si fakt neví rady. Není to normální abeceda. Už tu budeme asi poslední. Bolí mě hlava. Holky to už skoro mají. SLÁVA! Už jsme to vyluštily. Našly jsme čtvrtou šifru. Zdá se, že to holky brzo vyluští!!! U té třetí šifry jsme byly na prášky. Vyluštily jsme čtvrtou šifru. Ta pátá se zdá být těžká. Celou cestu jsme šly s Evčou, bohužel nás předběhly. Hurá, konečně jsme našly šestou šifru a šupajdily jsme na spánek. Cesta byla úmorná, ale stálo to za to.

Ještě vám řeknu pár slov o těch šifrách:

U 2. šifry byl most, protože měla Liduška hlad, koupila si pizzu. Paní říkala, že to potrvá 15 minut. Tak jsme luštily. Za 5 minut jsme to měly hotové, takže jsme čekaly na pizzu.

Skupinka Hanky

Začátek byl pro nás lehký. :D První šifru jsme vyluštily hravě... Druhou šifru jakbysmet. Pokračovaly jsme tedy směr hřbitov Žlutava a cestu jsme si zpříjemnily tím, že Natka začala mluvit o zkažené mládeži... Pár minut na to si Evča s Lóri začaly plánovat výlet do Paříže, Moskvy a Londýnské galerie. Však Evča to začala tak plánovat, že kdyby si nevyšimla a neupozornila by ji Hanča zajelo by ji auto, které zrovna jelo. To by pak nic nenaplánova-

la... (možná tak pohřeb). Třetí bylo už těžké najít a dokonce jsme se u toho i dóóóst zapotily. :D:D:D:D Asi 20 minut to vše trvalo. Na hřbitově se na nás díval jeden chlap, který tam nejspíše operoval nebožku... Když jsme strávily asi 30 minut u 3. šifry, absolutně jsme na to nemohly přijít. Kačku napadlo, že je něco neviditelného mezi řádky. Evča šla na hřbitov pro svíčku (rozhodně ji nechtěla ukradnout :D :D :D). Zjistily jsme, že je to pěkná blbost. A nic neviditelného tam nebylo. Evča řekla, že to vypadá, jako bychom vyvolávaly duchy. Pak jsme si začaly vykládat příběhy z dětství. Od Lóri jsme se dozvěděly, že měla imaginárního kamaráda. Od Kačky, že její křeček umí mluvit. Od Evči, že měla psa, na jehož uši ráda připínala kolíky. Od Natky, že zná kamarádku čarodějkou. Pak jsme se posílily a šly luštit... Asi po dalších 20 minutách jsme věděly jak na to, ale nějak jsme se do toho zamotaly. :D Najednou co jsme se usídlily v lesíku kolem nás projela motorka s kolem. Zastavili a stáli kus vedle nás... Nevě-

děli jsme o co jde a kdo to je, ale kašlaly jsme na to... Asi za 3 minuty odjeli (asi jsme nebyly moc krásné :D). Po dalších asi 20 minutách. NIC!!! Takže po vyluštění jsme byly ve vesnici, kde jsme cítily vůni řízků a brambor s máslem. Trasa Žlutava-Mrazík... bacha bahno a bacha „fufinko“! :D Po chvíli jsme to nevydržely a začaly jsme zpívat. Nech brouka

žit (ve všech žánrech: rock, pop, country, opera, ...). Dále jsme se schovaly před autem a pak k nám přiběhli hlídači. Rychle jsme utekly do křoví a čekaly než odešli. Šly jsme lesem, kde jsme potkaly Pájinu skupinku. Rychle jsme vyluštily šifru. Daly jsme pauzu a zase po nás šli bachaři... ovšem neměli tak skvělou kondičku jako naše skupinka a uprchly jsme jim. Nakonec Evča nespada do řeky, ale do příkopu společně s Lóri a Natkou.

Skupinka Páji

- 1. šifra v suterénu (3 papíry, písmena)
- 2. šifra – obrázky
- Žlutava, lávka
- kačeny na sídlišti
- kočka u Moravy
- dlouhý stinný kopec, 2 cyklisti
- čtyřkolka na kopci
- kolotoč

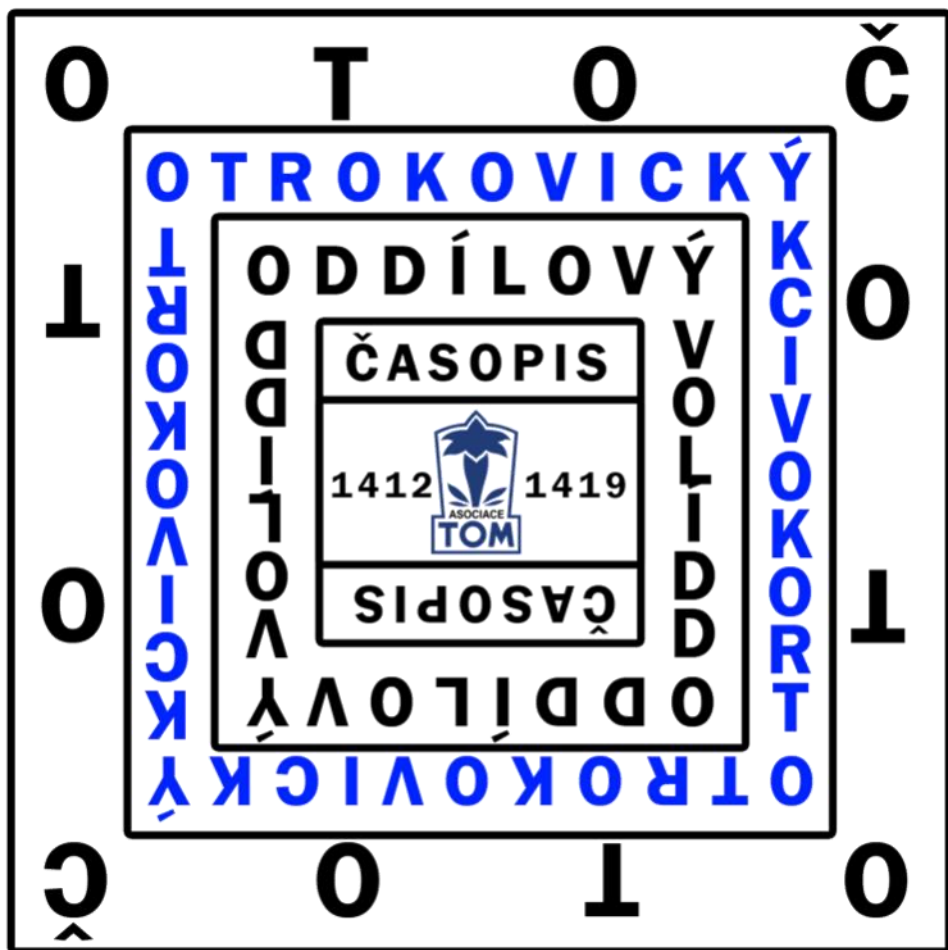
- dlouhá cesta k rozcestníku... omyl
- zpátečka ke hřbitovu
- 20 minut hledání – setkání Léri skupinky
- Kaččino prozrazení úkrytu
- 3. šifra, divné znaky
- přemýšlení na kolotoči
- mávání na cyklisty
- pravděpodobně (další) setkání s Evčou J.
- zpěvy: Hymnus k roku milosrdenství, Chcíp kanárek, žalmy
- pár tun bahna na Dančiných teniskách
- debata o bahně – zpátečka, sešly jsme z cesty
- naleznutí 4. šifry (+ mapa)
- bádání v mapě + šifra
- divné žaludeční zvuky
- tančící píďalka
- tajemství o Lucčiných muffinech („Je tam WANISH?“)
- sváča, přemýšlení
- matoucí tah s RUPRECHTem
- Lucka (čísla, souměrnost)
- abeceda, nervozita, háčky, čárky
- auto – Evča J. + Vojta
- schování v lese
- další nápad – obrácená abeceda
- komáři
- good job, žádání o pomoc
- rozdělení disku (Kačka)
- rozdílné názory na abecední pořadí
- zpozorování skupinky Evči L.
- divní kluci na kolotoči – místní haranti

- úspěch v luštění – Pája luští =)
- „Já mám abecedu s háčkem, kde je s háčkem jenom Č,“ řekla Verča – ale vychází to =)
- stmívání
- cesta po silnici
- setkání s lamami (i krmení)
- halda hnoje (písek)
- imitace hlídacích psů
- debata o matikáři
- „Kdo by nevěděl, kdo je KOŠOFIL, ať se zeptá Lucky,“
- Hra: (22:41)
- známé osobnosti – Miloš Zeman
- zpěvák? Ve v. čase herec? Před Evčou... LAĎA? Ano.
- *Pozn. Další poznámky nejsou vhodné! :D*
- Arizona, Kozel, Šneček, Škrábání
- zpátečka à přešly jsme šifru
- hledání šifry (Trávníček)
- šifra nalezena, dlouhé přemýšlení (23:02)
- metoda spojování Q, úspěšně
- zabočeno doleva na žlutou
- dlouhá cesta, divný pocit
- zdlouhavé hledání značky
- musely jsme se vrátit zpět na Trávníček
- po zelené
- dlouhé ticho
- auto – rychlý úprk, špinavé kalhoty
- nalezení poslední šifry - morseovka (+ propalování mapy)
- zapálení mapy
- cesta do Kostelce (*Pozn. Byly to Kostelany.. :D*)
- skok do oroseného pole
- „schovka“ u brány, bez účinku
- beznadějně hledání tělocvičny
- setkání s Denisem a spol.
- spolupráce, sraz nakonec v hasičárně
- spánek

*Plno skvělých
zážitků
z prázdnin
přeje
TOM 1412 a 1419
Otrokovice*

ČTOČ

OTrokovický Oddílový Časopis

Časopis vydávají turistické oddíly mládeže TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice.

Redakce: *Pavča Janečková a Denis Bilík*
 E-mail: pajaneckova@gmail.com
denisbilik@seznam.cz

www.tom1412.blog.cz

www.tom1419.org

YouTube - TOM 1419 Otrokovice

www.facebook.com/TOM1419Otrokovice

Naše oddíly podporuje město Otrokovice.